

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025.gada 29.augustā

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Laura Konošonoka, senatores Dzintra Amerika un Diāna Makarova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2021.gada 5.februāra lēmuma Nr. 31.1-22.10/22.10/986 atcelšanu daļā, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 6.jūnija spriedumu daļā, kurā pieteikums apmierināts.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /Persona A/ 2019.gadā pārdeva nekustamo īpašumu /Adrese A/ (turpmāk – strīdus nekustamais īpašums). Tā kā pieteicējs nedeklarēja gūtos ienākumus no šā īpašuma atsavināšanas, Valsts ieņēmumu dienests veica datu atbilstības pārbaudi un ar 2021.gada 5.februāra lēmumu Nr. 31.1-22.10/22.10/986 (administratīvais akts tā galīgajā redakcijā) noteica pieteicējam pienākumu iemaksāt valsts budžetā iedzīvotāju ienākuma nodokli 3757,49euro un nokavējuma naudu 447,14 euro.

Dienests atzina, ka pieteicēja ienākums no strīdus nekustamā īpašuma atsavināšanas ir apliekams ar nodokli atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 8.panta trešās daļas 11.punktam, turklāt tikai daļa no apstrīdēšanas procesā iesniegtajiem pierādījumiem ir attiecināmi uz ieguldījumiem strīdus nekustamajā īpašumā. Pieteicēja iesniegtos līgumus par preču – iebūvējamās virtuves tehnikas, veļas mašīnas, mēbeļu, kamīna ar paliktņi, gāzes apkures katla, iebūvējamā ledusskapja, aizkaru komplekta – iegādi no fiziskām personām dienests neatzina par ticamiem.

Pieteicējs šo lēmumu pārsūdzēja tiesā.

[2] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 6.jūnija spriedumu pieteikums apmierināts daļā un pārsūdzētais lēmums atcelts daļā par aprēķināto iedzīvotāju ienākuma nodokli 2297,75euro un nokavējuma naudu 273,43 euro.

Apgabaltiesa, daļēji pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma motīviem, atzina, ka dienesta noteiktais ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamais ienākums samazināms par 443,43 euro (ar nekustamā īpašuma iegādi saistītie izdevumi), par 15 472,54 euro (dienesta atzītie izdevumi atbilstoši pieteicēja iesniegtajiem čekiem), par 2900 euro (izdevumi par iebūvējamo virtuves iekārtu), par 2350 euro (izdevumi par iebūvējamās virtuves tehnikas iegādi), par 1500 euro (izdevumi par gāzes katla iegādi) un par 2045,34 euro (izdevumi par kamīna un tā paliktņa iegādi), jo šie izdevumi ir pierādīti un nesaraunami saistīti ar strīdus nekustamo īpašumu.

Apgabaltiesa atzina, ka pieteicējs ir iegādājies no /Persona B/ ozolkoka parketu un ieklājis strīdus nekustamajā īpašumā, un, balstoties uz informāciju par trīsšķāņu ozola parketa vidējo pārdošanas cenu 2010.–2013.gadā, ieguldījuma apmēru noteica 1000euro.

Apgabaltiesa konstatēja, ka virtuves iekārtā ir iebūvēta trauku mazgājamā mašīna, tādēļ atzina izdevumus 350 euro par tās iegādi.

Apgabaltiesa, vērtējot dienesta apsvērumus par pieteicēja iesniegto pierādījumu ticamību, norādīja, ka ir izvērtējams viss faktisko apstākļu kopums, proti, gan pieteicēja sadarbība ar dienestu administratīvajā procesā iestādē, gan arī pieteicēja iesniegtie pierādījumi – ar privātpersonām noslēgtie līgumi un šo personu apliecinājumi –, jo nav konstatējama pieteicēja ļaunprātīga tiesību izmantošana.

[3] Valsts ieņēmumu dienests par apgabaltiesas spriedumu pieteikuma apmierinātajā daļā iesniedza kasācijas sūdzību, kurā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[3.1] Apgabaltiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo un trešo daļu, jo nav vērtējusi visus būtiskos dienesta iebildumus, kā arī nav objektīvi noskaidrojusi iemeslu pieteicēja līdzdarbības pienākuma savlaicīgai neizpildei.

[3.2] Atzīstot pieteicēja izdevumus par ozolkoka parketa iegādi, apgabaltiesa pierādījumus nav vērtējusi kopsakarā. Apgabaltiesa pieteicēja izdevumus noteikusi uz aprēķinu pamata un balstoties uz pretrunīgu informāciju.

[3.3] Apgabaltiesa, atzīstot pieteicēja izdevumus par trauku mazgājamās mašīnas iegādi, nav ņēmusi vērā, ka pierādījumi par to, vai tā ir iebūvējama, ir pretrunīgi un iesniegti pēc pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas.

[3.4] Apgabaltiesa atstājusi bez ievērības dienesta argumentus, kas ļauj pieteicēja vēlāk iesniegtos pierādījumus vērtēt kritiski. Pieteicējam atbilstoši dienesta sniegtajām norādēm bija pienākums iesniegt ieguldījumus apliecinājošus dokumentus. Apgabaltiesa nepamatoti atzinusi, ka pieteicējs varēja neiesniegt pierādījumus, jo uzskatīja, ka strīdus nekustamā īpašuma atsavināšana nav apliekama ar nodokli. Jāņem vērā arī pieteicēja nostāja apstrīdēšanas procesā, sākotnēji apgalvojot, ka viņa rīcībā pierādījumu nav, bet pēc tam iesniedzot čekus un līgumus ar fiziskām personām. Arī tiesvedības laikā pieteicējs rīkojies līdzīgi, iesniedzot jaunus pierādījumus pēc tam, kad rajona tiesa konstatēja trūkumus lietā esošajos pierādījumos. Pastāv pamatotas šaubas par to, kad tika sagatavoti līgumi un apliecinājumi par ieguldījumiem strīdus nekustamajā īpašumā. Līgumi un privātpersonu apliecinājumi, ņemot vērā šaubas par šo dokumentu patiesumu, nav pietiekami, lai pierādītu ieguldījumu esību noteiktā apmērā.

[3.5] Dienests iesniedza apelācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu daļā, ar kuru tika atzīti pieteicēja ieguldījumi 9695,34 euro un saistībā ar tiem aprēķinātā nokavējuma nauda. Apgabaltiesa nepamatoti secinājusi, ka dienests pārsūdzējis rajona tiesas spriedumu pilnībā tam nelabvēlīgajā daļā, un ir pārkāpusi prasījuma robežas.

[4] Pieteicējs kasācijas sūdzību uzskata par nepamatotu un norāda, ka iespēju robežās, ņemot vērā atrašanos ārvalstīs un saistībā ar Covid-19 pandēmiju noteiktos ierobežojumus, ir sadarbojies ar dienestu. Strīdus nekustamajā īpašumā tika veikts remonts, ko apstiprina vērtējumi pirms īpašuma iegādes un pirms atsavināšanas, kā arī iesniegtie pierādījumi.

Motīvu daļa

[5] Kasācijas tiesvedības kārtībā izšķirams jautājums, vai apgabaltiesa pareizi piemēroja likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 11.⁹panta 5.¹daļas otro teikumu un vai ievēroja Administratīvā procesa likumā paredzētās pierādījumu novērtēšanas prasības.

[6] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 11.⁹panta 5.¹daļas otrais teikums noteic, ka veiktais ieguldījums nekustamajā īpašumā tā turēšanas laikā ir dokumentāri pierādāmi izdevumi, kas saistīti ar nekustamā īpašuma uzlabošanu un atjaunošanu, ja tie veikti pēc 1993.gada 31.decembra, un šie izdevumi nav atzīti nodokļa maksātāja saimnieciskās darbības izmaksās ne pamatlīdzekļu nolietojuma veidā, ne kārtējos izdevumos.

Tātad atbilstoši minētajai tiesību normai ieguldījumu nekustamajā īpašumā veido nodokļa maksātāja pierādītie izdevumi, kas saistīti ar šā nekustamā īpašuma uzlabošanu un atjaunošanu (*Senāta 2023.gada 28.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-172/2023, [ECLI:LV:AT:2023:1228.A420150819.16.S](#), 5.punkts*). Proti, tiem ir jābūt tādiem, kas rada nozīmīgu un ilgstošu nekustamā īpašuma vērtības pieaugumu (*Senāta 2020.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-271/2020, [ECLI:LV:AT:2020:1221.A420232216.7.S](#), 14.punkts*).

Senāts arī atzinis, ka personai ir jāspēj iesniegt dokumentārus pierādījumus, kas turklāt apstiprina ne vien nekustamā īpašuma uzlabošanas vai atjaunošanas faktu, bet ar to tieši saistītu izdevumu apmēru. Lai personai būtu

tiesības atsaukties uz konkrētajiem ieguldījumiem, ir jābūt skaidri pierādītam gan attiecīgā nekustamā īpašuma uzlabošanas vai atjaunošanas faktam un raksturam, gan arī konkrētam ieguldījumu apmēram (*Senāta 2019.gada 12.marta sprieduma lietā Nr. SKA-41/2019, [ECLI:LV:AT:2019:0312.A420423414.2.S](#), 10.punkts, Senāta 2020.gada 25.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-266/2020, [ECLI:LV:AT:2020:1125.A420316816.10.S](#), 9.punkts*). Šim mērķim persona var iesniegt sev pieejamos pierādījumus, kas personas ieskatā apliecina izdevumus un to apmēru. Savukārt tiesai ir tiesības un arī pienākums izvērtēt visus pierādījumus kopsakarā, dodot tiem savu novērtējumu un atzīstot vai neatzīstot konkrētus personas izdevumus.

[7] Dienests uzskata, ka apgabaltiesa nepamatoti kā ieguldījumus strīdus nekustamajā īpašumā atzinusi izdevumus 1000 *euro* par ozolkoka parketa iegādi, jo šāds izdevumu apmērs noteikts, balstoties uz ziņām par vidējo parketa cenu 2010.–2013.gadā.

Šie iebildumi ir pamatoti.

Ar kapitāla pieauguma nodokli tiek aplikts konkrēts personas ienākums, kas nosakāms, no šīs personas ieņēmumiem atskaitot normatīvajos aktos noteiktos šīs personas izdevumus. Nodokļu apmēra aprēķināšanai vispārīgi ir jānotiek uz attaisnojuma dokumentu pamata, no kuriem ir redzamas konkrētas aprēķinā izmantojamas summas. Nav pamata atzīt konkrētus izdevumus par ticamiem un pierādītiem tikai uz personas paskaidrojuma pamata, kā arī tāda veida dokumentu pamata, kas neapliecina izdevumu esību, tostarp uz aprēķinu pamata (*Senāta 2019.gada 12.marta sprieduma lietā Nr. SKA-41/2019, [ECLI:LV:AT:2019:0312.A420423414.2.S](#), 10. un 12.punkts*). Tikai izņēmuma gadījumā fizisko personu veikto ieguldījumu apmērs var tikt aprēķināts vismaz daļēji uz pieņēmumu pamata (piemēram, ja nav šaubu, ka dokumenti gājuši bojā tādos apstākļos, kurus nodokļu maksātājs nevarēja ietekmēt, un nav konstatējama nodokļu maksātāja negodprātība) (*Senāta 2023.gada 14.marta sprieduma lietā Nr. SKA-200/2023, [ECLI:LV:AT:2023:0314.A420287719.20.S](#), 14.punkts*).

Pieteicējs ir iesniedzis dokumentārus pierādījumus par grīdas seguma iegādi – 2012.gada 1.jūnija pirkuma līgumu un /Persona B/ 2021.gada 26.janvāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājumu –, lai pamatotu izdevumus 2100 latu apmērā. Tātad apgabaltiesai bija jāpārbauda, vai šādi izdevumi ir atzīstami par ieguldījumiem nekustamajā īpašumā un vai ir pierādīta pieteicēja norādīto izdevumu esība un apmērs. Tomēr, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, apgabaltiesa, balstoties uz informāciju par ozolkoka parketa vidējo cenu 2010.–2013.gadā, ir vērtējusi, kādi izdevumi par grīdas seguma iegādi 2012.gadā varēja rasties personai, no kuras pieteicējs atbilstoši iesniegtajiem dokumentiem iegādājās grīdas segumu, un šos izdevumus pielīdzinājis pieteicēja izdevumiem. Tas nozīmē, ka apgabaltiesa pieteicēja ieguldījumu apmēru ir noteikusi uz aprēķinu pamata, lai gan pieteicējs bija iesniedzis dokumentārus pierādījumus par konkrētu izdevumu apmēru. Tomēr ieguldījumu apmēra noteikšana uz aprēķinu pamata, kā minēts iepriekš, pieļaujama tikai izņēmuma gadījumos, kad nodokļu maksātājam objektīvu apstākļu dēļ nav iespējams iesniegt dokumentārus pierādījumus izdevumu apmēra pamatošanai un nav arī konstatējama nodokļu maksātāja negodprātība.

Tātad apgabaltiesa nav pareizi piemērojusi likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 11.⁹panta 5.¹daļas otro teikumu un pārsūdzētais spriedums šajā daļā nav pamatots.

[8] Dienests kasācijas sūdzībā argumentē, ka tiesa nav pareizi novērtējusi pierādījumus lietā un nepamatoti piešķīrusi ticamību tiem pierādījumiem, kurus pieteicējs iesniedzis pēc datu atbilstības pārbaudes.

Vispirms norādāms, ka jautājums par to, vai tiesa konkrētus pierādījumus atzīst par ticamiem, primāri ir jautājums par pierādījumu novērtēšanu, kas nav kasācijas instances tiesas pārbaudes priekšmets (piemēram, *Senāta 2020.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-271/2020, [ECLI:LV:AT:2020:1221.A420232216.7.S](#), 5.punkts*). Līdz ar to Senāta kompetencē nav pārvērtēt pierādījumus, tostarp no jauna izvērtēt to ticamību. Tomēr Senāta kompetencē ir pārbaudīt, vai tiesa ir ievērojusi Administratīvā procesa likuma 154.pantā noteiktās pierādījumu novērtēšanas prasības, proti, vai tiesas secinājumi ir pamatoti ar pilnīgi, objektīvi un vispusīgi novērtētiem pierādījumiem.

[9] Lietās, kas saistītas ar kapitāla pieauguma nodokļa aprēķinu, tieši nodokļa maksātājam ir pienākums pierādīt ieguldījuma nekustamajā īpašumā esību un konkrētu apmēru. Turklāt personai, ievērojot nodokļu tiesībās

atzīto līdzdarbības pienākumu, ir jānodrošina visi būtiskie pierādījumi vai arī jānorāda uz tādu esību jau iestādē, nevis tiesvedības stadijas ietvaros, tādējādi sekmējot šīs personas interesēm pēc iespējas labvēlīgāka lēmuma pieņemšanu jau procesa sākumā. Privatpersonai nav liegts iesniegt informāciju un pierādījumus vēlāk, tomēr tad personai ir ticami jāizskaidro, kāpēc informācija un pierādījumi ir sniegti ar novēlošanos. Gadījumos, ja jauni pierādījumi tiek iesniegti tikai tiesvedības laikā, personas norādītie iemesli pierādījumu savlaicīgai neiesniegšanai vērtējami kopsakarā ar pierādīšanas līdzekļiem, kuros fiksēti attiecīgie pierādījumi jeb ziņas (sal. *Senāta 2020.gada 17.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-201/2020, ECLI:LV:AT:2020:1117.A420319315.4.S, 8.punkts*). Par ieguldījumiem nekustamajā īpašumā nevar tikt atzīti tādi izdevumi, par kuru apmēru un attiecināmību uz nekustamo īpašumu nav iespējams gūt pārliecību ar augstu ticamību (*Senāta 2020.gada 25.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-266/2020, ECLI:LV:AT:2020:1125.A420316816.10.S, 11.punkts*).

Apgabaltiesa atzinusi, ka ar kapitāla pieauguma nodokli apliekamā ienākuma noteikšanā ir jāņem vērā izdevumi par iebūvējamo virtuves iekārtu un virtuves tehniku, gāzes apkures katlu, kamīnu un tā paliktņi, trauku mazgājamo mašīnu un daļēji arī izdevumi par ozolkoka parketu, kuru apliecināšanai pieteicējs pēc sākotnējā lēmuma pieņemšanas iesniedzis līgumus ar fiziskām personām par attiecīgo preču iegādi un šo personu apliecinājumus par attiecīgo lietu pārdošanu. Apgabaltiesa atzinusi, ka nav konstatējama pieteicēja negodprātība, sākotnēji neiesniedzot visus pierādījumus, jo pieteicējs uzskatījis, ka gūtais ienākums ar nodokli vispār nav apliekams, turklāt daļu no pierādījumiem pieteicējs no citām fiziskām personām ieguva tikai apstrīdēšanas procesā (*pārsūdzētā sprieduma 19.punkts*). Tomēr šis secinājums izdarīts, pienācīgi nenovērtējot visus apstākļus, kas saistīti ar pierādījumu novēlotu iesniegšanu.

[10] Senāts jau iepriekš norādījis, ka vispārīgi nodokļu maksātājam būtu jāapsver nepieciešamība laikus iesniegt pierādījumus par ieguldījumiem nekustamajā īpašumā, pat ja viņa pozīcija ir tāda, ka ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas vispār nav apliekams ar nodokli, jo nodokļu maksātājs nevar rēķināties ar to, ka šāda pozīcija tiks atbalstīta (*Senāta 2020.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-271/2020, ECLI:LV:AT:2020:1221.A420232216.7.S, 7.punkts*). Lai arī šāda personas rīcība automātiski nevar tikt vērtēta kā negodprātīga, tomēr tā prasa padziļināti apsvērt personas skaidroto par rīcības iemesliem kopsakarā ar citiem lietā konstatējamiem apstākļiem. Nozīme var būt gan pierādījumu iesniegšanas brīdim, gan arī novēloti iesniegto pierādīšanas līdzekļu veidam, saturam un tapšanas apstākļiem.

Senāts konstatē, ka, atzīstot par pieļaujamu pieteicēja rīcību, neiesniedzot pierādījumus tā iemesla dēļ, ka pieteicēja ieskatā gūtais ienākums nav apliekams ar nodokli, apgabaltiesa nav vērtējusi to, cik konsekventa lietas izskatīšanas laikā ir bijusi pieteicēja nostāja attiecībā uz ieguldījumu strīdus nekustamajā īpašumā esību un apmēru.

Kasācijas sūdzībā pamatoti norādīts, ka pieteicēja sniegtās ziņas par to, vai viņa rīcībā ir ieguldījumu esību un apmēru apstiprinoši pierādījumi, ir pretrunīgas, jo līdz 2020.gada decembrim pieteicējs dienestam norādījis, ka viņa rīcībā nav čeku un ieguldījumus apliecināšu dokumentu, bet 2021.gada janvārī iesniedzis dienestā gan čekus, gan arī daļu no līgumiem ar fiziskām personām par preču iegādi, kā arī šo personu apliecinājumus par preču pārdošanu.

Apgabaltiesas norādītais, ka pierādījumu iesniegšanas kavējums attaisnojams tā iemesla dēļ, ka daļu no pierādījumiem pieteicējs no citām fiziskām personām ieguva tikai apstrīdēšanas procesā, tikai daļēji atbilst lietā konstatētajiem apstākļiem. Lai arī čeki un daļa no līgumiem par preču iegādi iesniegti apstrīdēšanas procesā (2012.gada 1.jūlija līgums ar /Persona C/ par iebūvējamās virtuves tehnikas un veļas mašīnas iegādi un /Persona C/ 2020.gada 22.janvāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 184.–185.lapa*), 2012.gada 1.augusta līgums ar /Persona D/ par kamīna un tā paliktņa iegādi un /Persona D/ personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 188.–189.lapa*), 2012.gada 1.augusta līgums ar /Persona E/ par gāzes katla un iebūvējamā ledusskapja iegādi un /Persona E/ 2020.gada 22.janvāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 190.–191.lapa*)), tomēr daļa no līgumiem par preču iegādi (2012.gada 1.jūnija līgums ar /Persona B/ par ozolkoka parketa iegādi un /Persona B/ 2021.gada 26.janvāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 21.lapa*), 2012.gada 2.maija līgums ar /Persona F/ par iebūvējamās virtuves iegādi un /Persona F/ 2021.gada 29.janvāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 22.–23.lapa*), 2012.gada 4.jūlija līgums ar /Persona I/ par mājas kinozāles un skaņu sistēmas, kā arī trauku mazgājamās mašīnas *Zanussi* iegādi un /Persona I/ 2021.gada 1.februāra personiskās lietas pārdošanas apliecinājums (*lietas 1.sējuma 23.lapas reverss–24.lapa*)) iesniegti līdz ar pieteikumu tiesā, savukārt strīdus nekustamā īpašuma vērtējums (*lietas 2.sējuma 206.–*

218.lapa), kurā koriģēts iepriekš norādītais par grīdas seguma veidu, trauku mazgājamās mašīnas fotoattēli un aizkaru skice (*lietas 2.sējuma 223.–226.lapa*) iesniegti pēc rajona tiesas sprieduma taisīšanas, iepazīstoties ar sprieduma motivāciju pieteikuma noraidītajā daļā. No apgabaltiesas norādītā nav konstatējams, ka tiesa būtu apsvērusi, kādu iemeslu dēļ daļa no līgumiem par preču iegādi un fizisko personu apliecinājumiem, kas atbilstoši dokumentos norādītajiem datumiem sagatavoti pirms pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas, iesniegti tikai tiesā un kāda šim apstāklim varētu būt nozīme novēloti iesniegtu pierādījumu ticamības kontekstā.

Tādējādi atzīstams, ka apgabaltiesas spriedumā nav ietverts vispusīgs un pilnīgs lietas apstākļu, kas saistīti ar pieteicēja rīcību, novēloti iesniedzot viņa rīcībā esošos pierādījumus par ieguldījumu strīdus nekustamajā īpašumā esību un apmēru, novērtējums.

[11] Dienests kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa ir pārsniegusi lietas izskatīšanas robežas, jo izspriedusi lietu daļā, kurā dienests apelācijas sūdzību nav iesniedzis.

Šie argumenti ir pamatoti.

Administratīvā procesa likuma 263.panta otrā daļa noteic – ja spriedums pārsūdzēts kādā daļā, nepārsūdzētajā daļā tas stājas spēkā, kad beidzies termiņš tā pārsūdzēšanai. Savukārt Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Senāts konstatē, ka ar rajona tiesas spriedumu pieteikums apmierināts daļā, atzīstot, ka dienesta noteiktais ar nodokli apliekamais ienākums ir samazināms par ieguldījumiem nekustamajā īpašumā 10 138,70 *euro* apmērā un nodoklis nosakāms no ienākuma 8648,73 *euro*. No sprieduma izriet, ka tiesas atzītos ieguldījumus veido kredīta izsniegšanas komisijas maksa un komisija par nekustamā īpašuma vērtējumu 443,43 *euro* (*rajona tiesas sprieduma 9.1.punkts*), kā arī izdevumi par apkures katla, kamīna ar paliktņi, virtuves iekārtas, cepeškrāsns, plīts virsmas, mikroviļņu krāsns un ledusskapja iegādi 9695,34 *euro* (*rajona tiesas sprieduma 10.18. un 10.19.punkts*).

Pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību pieteikuma noraidītajā daļā, savukārt dienests iesniedza apelācijas sūdzību daļā, kurā atzīti pieteicēja ieguldījumi 9695,34 *euro* apmērā. No apelācijas sūdzībā norādītā neizriet, ka dienests iebilstu rajona tiesas secinājumiem par komisijas maksas un komisijas par nekustamā īpašuma vērtējumu atzīšanu par pieteicēja ieguldījumiem strīdus nekustamajā īpašumā.

Apgabaltiesa izskatīja lietu sakarā ar pieteicēja un dienesta apelācijas sūdzībām saistībā ar pieteicējam papildu samaksai budžetā aprēķināto iedzīvotāju ienākuma nodokli 3757,49 *euro* un nokavējuma naudu 447,14 *euro*, proti, pilnā apjomā (*sprieduma 11.punkts*).

Ņemot vērā minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa, izskatot lietu daļā, kurā pirmās instances tiesas spriedums nav pārsūdzēts, ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmajā daļā noteiktās lietas izskatīšanas robežas. Rajona tiesas spriedums daļā, kurā atzīti pieteicēja ieguldījumi strīdus nekustamajā īpašumā 443,36 *euro* un atcelts ar pārsūdzēto lēmumu aprēķinātais nodoklis un nokavējuma nauda saistībā ar šiem ieguldījumiem, ir stājies spēkā.

[12] Apkopojot minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa nav pareizi piemērojusi likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli” 11.⁹panta 5.¹daļas otro teikumu un nav vispusīgi un pilnīgi novērtējusi lietas apstākļus un pierādījumus, kā arī ir pārsniegusi lietas izskatīšanas robežas. Līdz ar to apgabaltiesas spriedums ir atceļams daļā, ar kuru pieteikums apmierināts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.¹panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 6.jūnija spriedumu daļā, ar kuru atcelts Valsts ieņēmumu dienesta 2021.gada 5.februāra lēmums Nr. 31.1-22.10/22.10/986, un nodot lietu šajā daļā jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai;

atmaksāt Valsts ieņēmumu dienestam drošības naudu 70 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

L. Konošonoka Dz.
Amerika D. Makarova